

**Prof. dr Wincenty Jezierski – Dziekan Wydziału Lekarskiego
Uniwersytetu Poznańskiego
w roku akademickim 1927/1928**

Lekarz internista. Urodził się 15 I 1874 w Pleszewie w rodzinie Tomasza i Marii z domu Jaromirskiej. Należał do Towarzystwa Tomasza Zana. Studiował medycynę w Warszawie i Heidelbergu, gdzie w 1902 r. uzyskał dyplom lekarza. W 1903 r. doktoryzował się z neurologii we Fryburgu Badeńskim. W 1920 r. uzyskał nominację na profesora nadzwyczajnego, a w 1922 r. na profesora zwyczajnego.

Po uzyskaniu doktoratu został asystentem prof. Bäumlera w Klinice Chorób Wewnętrznych. Wkrótce przeniósł się do Zakładu Anatomii Patologicznej prof. Marchanda w Lipsku, potem pracował kolejno w: sanatorium płucnym w Schoeneck w Szwajcarii, w szpitalu miejskim we Wrocławiu i w kierowanej przez prof. Einhorsta Klinice Wewnętrznej Uniwersytetu w Zurychu.

Od 1909 r. mieszkał w Poznaniu, gdzie w latach 1910-1919 pełnił funkcję kierownika oddziału wewnętrznego Lecznicy Sióstr Elżbietanek. Od 1918 r., będąc członkiem Komisji Organizacyjnej Uniwersytetu Poznańskiego, brał czynny udział w tworzeniu Wydziału Lekarskiego. W 1919 r. został mianowany naczelnym lekarzem oddziału wewnętrznego Szpitala Miejskiego, przekształconego wkrótce w klinikę.

W roku akademickim 1927/1928 pełnił funkcję dziekana Wydziału Lekarskiego. Był współzałożycielem i filistrem korporacji Aesculapia. W czasie wojny został zmuszony do wyjazdu do Słupcy, wykonywał tam praktykę ogólną. Po wojnie wrócił do Poznania.

W pracy naukowej skupiał się zwłaszcza na zagadnieniach z zakresu chorób serca i płuc. Sprowadził do Poznania pierwszy elektrokardiograf Einthovena. Wykonywał eksperymenty fizjologiczne. Podkreślał znaczenie pracy laboratoryjnej dla procesu kształcenia młodych lekarzy. Brał udział w posiedzeniach Wydziału Lekarskiego Towarzystwa Przyjaciół Nauk w Poznaniu, publikował na łamach czasopisma „Nowiny Lekarskie”.

Zmarł 21 XI 1945 r. w Poznaniu.